

[Erik Eriksen.]

kedse, hvor man ikke umiddelbart skulle have ventet denne mistillid.

Aksel Møller: Lad mig begynde med en enkelt kommentar til noget, som det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) sagde i går. Det ærede medlem beskæftigede sig med den uro, der havde været i sommerens løb overfor valutanedgangen og landets økonomi, og lagde en del af ansvaret herfor på, hvad pressen havde skrevet, og hvad enkelte havde sagt. Han beskæftigede sig således også med en tale, som mit partis formand, det ærede medlem hr. Halfdan Henriksen, holdt i Haderslev i sommer. Det ærede medlem mente, at mit partis formands udtalelse ved den lejlighed om kronen var ilde anbragt. Må jeg have lov at forklare ham og det høje ting, at sandheden jo er den, at den udtalelse, det ærede medlem hr. Halfdan Henriksen fremsatte, havde til hensigt — og ikke heller kan forstås på anden måde — at tage afstand fra talen om en kronesænkning og afgive garanti for, at vi fra konservativ side af al vor evne ville modsætte os, at det skulle ske. Det havde vel iøvrigt, når sådanne bladforlydender var kommet frem, været rigtigst, om den højtærede statsminister eller i hvert fald en af hans kolleger havde udtalt sig på en lignende bestemt måde om sagen, men det var måske umuligt af andre grunde. Det forekommer mig, at såvel den højtærede statsminister som altfor mange af de ministre, der har ansvaret for landets økonomi, har været udenfor landets grænser under den farlige økonomiske udvikling i sommer.

Den højtærede statsminister har i dag afgivet en erklæring overfor det høje ting. Denne erklæring skulle vel forstås således, at den høje regering havde været agtpagende nok overfor udviklingen. Den begynder med ordene: „Allerede den 3. juni da folketinget sluttede sit arbejde før sommerferien, var regeringen på det rene med, at vi stod overfor et alvorligt valutaproblem“. Særlig ordet „allerede“ virker overraskende. Jeg kunne forstå, hvis det skulle læses sådan: „Først den 3. juni“, for hvis man følger de udtalelser, som er faldet i sommerens løb fra flere af den højtærede statsministers kolleger, får man

ærlig talt ikke indtrykket af, at regeringen har været særlig sikker i sin kurs og i sin opfattelse af, hvad det var, der var ved at ske. I februar var den højtærede handelsminister i sit balanceskøn meget optimistisk. I årsoversigten i marts var økonomiministeren nok optimistisk, men han kunne dog ikke strække sin lyse tro længere end til betegnelser som „forholdsvis gunstig“. I slutningen af samme måned anså den højtærede handelsminister den højtærede økonomiminister for at have været vel optimistisk. I april hævdede økonomiministeren, at man ikke måtte gøre valutaisituationen mørkere eller lysere, end der var reel basis for, og det må jo opfattes som en tilrettevisning til den højtærede handelsminister på det tidspunkt.

Men i maj blev den højtærede handelsminister igen optimistisk, hun betegnede da stillingen som overordentlig gunstig, og i slutningen af samme måned var dette udtryk ikke længere tilstrækkeligt til at dække handelsministerens optimisme, da forsikrede den højtærede minister de fynske købmænd om, at det var aldeles strålende tider, og endnu medens valutakrisen var synlig for alle, var der dog så meget pep i den højtærede økonomiminister, at han til Fagenes Forbund erklærede, at der er sandelig nok at feste for. Først den 3. juni, da det bliver klart, hvor alvorlig udviklingen er, hvor vedholdende valutatilbagegangen er, finder regeringen et fælles standpunkt, en fælles politik om hele denne sag og giver den udtryk, såvidt jeg husker, på selve den dag, da debatten fandt sted i dette høje ting, ved en nedsættelse af kursen for statsobligationer. Men i fire af de afgørende måneder for dem, som er regering, som har oplysningerne og mulighederne for at følge det hele i alt fald på langt nærmere hold, end nogen af vi andre har, i fire af disse afgørende måneder svagede regeringens medlemmer mellem optimisme og skepsis. Det forekommer mig, at en sådan usikkerhed hos statens ledere understreger den mistillid, vi nærer til regeringens evner til at klare de opgaver, der forestår, og jeg må sige, at jeg er egentlig ikke i den situation, at min mistillid er blevet mindre efter disse to dages debat. Det har, forekommer det mig, praktisk talt fra en ende af været regeringens taktik at skubbe ansvaret fra sig og søge